

ΠΙΚΡΑ ΛΟΓΙΑ

Μαύρη ὁ θάλασσα, τί σκούζεις
Στῆς Νυχτὸς τῇ σιγαλίᾳ
Καὶ σκορπῆς τὰ φρόνιμά σου
Στοῦ γιαιού τῇ ἀγκαλιά;

Ὡ θαρρῶ, πὼς νεκρορραίνεις
Μέσ' οἱ κύρφου τῇ σιωπῇ
Δυὸ κορμιά που ἔχει ἀφανίσει
Τῶν Ἀνέμων σου ἡ ριπή.

Κ' εἶσαι ἡ Φόνισσα, δίου φέρονται
Δουλονδάρια τοῦ νεκροῦ,
Ποῦ ἐκρυφόπνιγε σὺ πλάττω
Τοῦ Πελάγου τοῦ πικροῦ.

Σπίτες Νοεβ. 1905.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

Ο,ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ

Ὁ Ὀλυμπος καὶ ὁ Κίσαβος... Δηλ. ὁ κ. Πολ. Δημη-
τρακόπουλος καὶ ἡ «Ἑσπερινή» τσακωθήκανε γιὰ τὸ
«Ναζωραῖον», τὸ πενταρολογικὸ ἀνάγνωσμα ποὺ δημοσίευσεν
ὁ Δημητρακόπουλος στὴν «Ἑσπερινή», καὶ ἀναγκάστηκε
νὰν τὸ μετακομίσει στὸ «Σκρίπ», ὅταν ἡ «Ἑσπερινή»
τοῦδωσε τὰ παπούτσια στὸ χέρι.

— Ἐπειδὴ ὅμως ἡ «Ἑσπερινή» ἔβαλε κάποιον συν-
τάκτη τῆς κ' ἔγραψε τὴ συνέχεια τοῦ «Ναζωραίου» (τέττα
πράματα μποροῦνε νὰν τὰ γράφουν κ' οἱ μπαλωματῆδες
ἀκόμα). ὁ Δημητρ. θύμωσε κ' ἔβρισε τὴν «Ἑσπερινή». **Καὶ ἡ «Ἑσπερινή»** τότε φοβήθηκε (ἡ «Ἑσπερινή» 19 Δεκ.
σελ. 3, στὴλ. 7) πὼς ἂν τολμήσει καὶ ξαναγράψει θὰ δη-
μοσιέψῃ τὴν ἀέκθεσιν τοῦ Πάνου Κολοκοτρώνη ἄλλοτε
διοικητοῦ τῆς Σχολῆς τῶν Εὐελπίδων (γιατὶ ὁ κ. Δη-
μητράκ. εἶχε σπουδάσει ἄλλοτε σὺ σκελετὸ αὐτὸ) καὶ
ἐμίαν ἀπόφασιν κάποιου Στρατοδικείου (γιατὶ ὁ κ. Δη-
μητρ. εἶχε χρηματίσει ἄλλοτε, πρὶ δηλ. καταγγέλλει στὸ
Πανελλήνιο τοὺς δημοτικιστὰς γιὰ προροδοτές, καὶ ἀ-
ξιοματικὸς τοῦ Πεζικοῦ).

— Κ' ἔτσι μὲ μιὰ φοβέρα πῆρε τέλος ὁ διασκεδαστι-
κώτατος αὐτὸς καυγάς.

— Μὲ τὸ φύλλο αὐτὸ τελιώνει καὶ ὁ τρίτος χρόνος
τοῦ «Νουμά». Ὅσοι λοιπὸν ἀπὸ τοὺς κ.κ. συντρομητὰς,
δὲ μᾶς στείλανε ἀκόμα τὴ συντρομὴ τοῦ 1905, τοὺς πα-
ρακαλοῦμε νὰ μᾶς τὴ στείλουν, ἀφοῦ μάλιστα ἡ συν-
τρομὴ πλερώνεται μπροστὰ.

Ο ΙΔΙΟΣ

Ο ΝΟΥΜΑΣ
ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΡΟΜΗ

Γιὰ τὴν Ἑλλάδα Δρ. 10.—Γιὰ τὸ ἔξωτε-
ρικό φρ. χρ. 10

20 λεφτὰ τὸ φύλλο λεφτὰ 20

ΒΡΙΣΚΕΤΑΙ: Στὰ κδόκια τῆς Πλατείας Συν-
τάγματος, Ὁμόνοιας, Ὑπουργείου Οἰκονομικῶν
Σταθμοῦ Τροχιοδρομίου (Ὁφθαλματρεῖο), Σταθμοῦ
ὑπόγειου Σιδηροδρόμου (Ὁμόνοια), στὸ καπνοπω-
λεῖο Μανωλακάκη (Πλατεία Στουρνάρα, Ἐξάρχεια)
στὸ βιβλιοπωλεῖο «Ἑστίας» Γ. Κολάρου.

Ἡ συντρομὴ πλερώνεται μπροστὰ κ' εἶναι ἐνός
χρόνου πάντα.

ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ

Κ Α Ι

ΠΡΑΜΑΤΑ

Η «ΑΚΡΟΠΟΛΗ»

τῆς περασμένης Κυριακῆς (σελ. 2, στὴλ. 7)
δημοσίεψε τὰκόλουθο ἄρθρο:

Παρακαλοῦμεν ὅλους τοὺς ἀναποκριτὰς μᾶς καὶ
τοὺς συνεργάτας μᾶς νὰ συμμορφώνονται κατὰ τὸ
γενικὸν μὲ τοὺς γλωσσικοὺς κανόνες τῆς «Ἀκρο-
πόλεως».

Νὰ παρατηρῶν μιά γιὰ πάντα ἀπὸ δοτικές,
ἀπαρέμφατα, παρακειμένους, ἀναδιπλασιασμούς, ὑ-
περσυντελικούς· ἀπὸ τὰ ἦν, ἐστίν, ὅς, κατειο-
γασάμην καὶ τῆς ἄλλης ἀναγούλης τῶν σοδαρῶν
ἀγορητῶν τῆς Βουλῆς.

Ἀναγκάζομεθα νὰ ἔχωμεν ἰδιαιτέρον συντά-
κτικὴν νὰ διορθῶν αὐταῖς τῆς ἀπαισίας ἐλληνικούρας.

Πᾶσι τελείως, εἶνε γεγονός· ὅτι ἀρχαῖοι Ἑλ-
ληνες δὲν εἴμαθα, ἀλλὰ νῦν Ἕλληνες μὲ δική μας
γλῶσσαν, δική μας ζωὴν, δική μας γραμματικὴν, δική
μας ψυχὴν.

Ἀλλὰ... νὰ μὴν τὸ ξεχνῶμε καὶ αὐτό· μεταξὺ
τῶν νέων Ἑλλήνων μαλλιαροὶ εἶνε μόνον οἱ παπᾶδες
καὶ αἱ γυναῖκες. Οἱ ἄλλοι, πλὴν τοῦ κ. Ψυχάρη

τοῦ δημιουργοῦ τῆς δημοτικῆς ἀναγούλης καὶ τῶν
ὁπαδῶν του, εὐρισκόμεθα εἰς φιλικωτάτας σχέσεις
μετὰ τὰ κουρεῖα.

Ἡ ἴδια ἡ «Ἀκρόπολις» στὸ φύλλο τῆς
Δευτέρας, σὰ νὰ μὴν τὴ φτάνανε ὅσα εἶπε τὴν
Κυριακὴν, δημοσίεψε καὶ αὐτὰ τὰ χαριτωμένα·

Ὁ καυμένος ὁ εὐζωνος Γ. Κ. Φασούλης, τρίτος
μάρτυς εἰς τὴν δίκην τοῦ Βαρθολαίου. Ἐνὰς εὐστα-
λὴς λοχίας ὡς ἐκεῖ πάνω, ποῦ σκόρπιζε μέσα στὴν
αἴθουσα, κατὰ τὴν ἐκφρασὴν τοῦ πρακτικογράφου
μας, ρομφελιώτικη λεβεντιά, τί τὴν ἤθελε τὴν κα-
θαρεύουσιν ποῦ τοῦκοψε τὴν λεβεντιά καὶ ἐλάττωσε
τὸν πρὸς αὐτὸν θαυμασμὸν τῶν παρόντων; Τὴν ἤθελε
τὰ παῖδι, ὁ εὐζωνος ποῦ ποτὶ δὲν παῖδι, ἀλλὰ κτυπᾷ
καὶ ταλιαρίζει;

Διὰ νὰ ἀναγκασθῇ εἰς τὸν πρόεδρον ἐρωτήσαντα
αὐτόν:

«—Εἶδες κανένα ἄλλον ὑποπτον ἐκεῖ; Νὰ
ἀπαντήσῃ:

—Δὲν εἶχα τὴν ἀντίληψιν νὰ ἰδῶ.

Διότι αὐτὴ εἶναι ἡ καθαρεύουσα. Σεμναλίζει
τὸν ἄνθρωπον. Τὸν κάνει νὰ λέγῃ ἀνοησίες.

Ἀλλ' αὐτὴ εἶνε καὶ ἡ μαλλιαρὴ. Ἀπομωραί-
νει τὸν ἄνθρωπον. Τὸν κάνει... Ψυχάρη!

Αὐτὰ λέει ἡ «Ἀκρόπολις». Ἐμεῖς λέμε
τώρα πὼς ἡ ἴδια ἡ «Ἀκρόπολις» σὺ 88 ξα-
νατύπωσε ἀλάκαιο τὸ «Ταξίδι» τοῦ Ψυχάρη·
πὼς ἡ ἴδια ἡ «Ἀκρόπολις» δημοσίεψε τὸ με-
ταφρασμένο Βαγγέλιο· πὼς ἡ ἴδια ἡ «Ἀκρό-
πολις», ἅμα βγήκε ἡ «Ἰλιάδα» τοῦ Πάλλη,
ἔγραψε πὼς πρέπει νὰ γορρασιεῖ ἀπὸ τὴν Κυ-
βέρνησιν καὶ νὰ μοιρασθῇ στὸ στρατό, γιατί
μόνο μὲ τὴ μεταφρασμένη «Ἰλιάδα» θὰ φτειά-
ξουμε στρατὸ καὶ ὄχι κτλ. πὼς ἡ ἴδια ἡ «Ἀ-
κρόπολις» ἔγραψε κάποτε—καὶ τὴν εὐχαριστοῦ-
με καὶ ἄλλη μιὰ φορὰ τώρα—ὅτι «ὁ Νουμάς»
πρέπει νὰ διαβάζεται ἀπὸ ὅλους τοὺς Ρωμιοὺς·
πὼς ἡ ἴδια ἡ «Ἀκρόπολις» προχρὲς ἀκόμα
ξανατύπωσε τὴν «Ἐργάνη» τοῦ Ἑρμῆ, ἀνα-
κηρύχοντα τὸ ποίημα «πολιτικώτατο, προ-
γραμματικώτατο, ἀναγεννητικώτατο»· πὼς ἡ
ἴδια ἡ «Ἀκρόπολις» στολίστηκε τίς προάλλες
μὲ τὸ ἀθάνατο ποίημα «Ὁ γυρισμὸς τοῦ Βα-
σιλιά», γραμμένο ἀπὸ δημοτικιστὴν· πὼς ἡ ἴδια
ἡ «Ἀκρόπολις»... μὰ ποῦ νὰν τὰ θυμῇ καὶ
νὰν τὰραδιάσει κανεὶς ὅσα ἔγραψε ἡ «Ἀκρό-

Δ. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΥ

Ο ΑΣΩΤΟΣ*

Ἡ ΕΛΠΙΔΑ (ἀνέβει σὺ κόμο του καὶ τοῦ μι-
λάει γλυκά). Ἐρχάσε τα... Αἰ, Ἀποστόλη μου;
Ἐγὼ εἶμι ἄλλος ἄνθρωπος... Δὲ φαντάζεσαι...

Ο ΑΠΟΣΤΟΛΗΣ (νιγίζει ἀπάνου, ἔτσι σὰ
θυρωμένος). Τὸν εἶδες;

Ἡ ΕΛΠΙΔΑ (πάντα γλυκά). Αἰ... Τὸν εἶδα...
Μαζὶ εἴμαστε κάτου στὴν κυλῖνα...

Ο ΑΠΟΣΤΟΛΗΣ. Ὡστε αὐτὸς ὁ κουρελιάρης
ποῦ μᾶς εἶπε ἡ Μαριώ...

Ἡ ΕΛΠΙΔΑ. Αὐτὸς εἶτανε... Ὁ ἀδερφός μας...
Ὁ Γιάννης μας. Γέρασε... Δὲ θὰν τονε γνορίζ-
σεις... Ὁλο γλῶσσα στάζει τὸ στόμα του... Ὁ φτω-
χούλης ὁ Γιάννης μας...

Ο ΑΠΟΣΤΟΛΗΣ (τραβιέται ἀπὸ κοντά της).
Ὁφ!.. Τώρα ποῦφαγε τὰ λεφτά... Ἐρεῖ αὐτὸς ἀπὸ
τέττα... Γιὰ θεατρίνος ἔκανε...

Ἡ ΕΛΠΙΔΑ (πάει πάλι κοντά του). Ἀφισέ τα

*) Καίταξε φύλλα 176 καὶ 177.

καὶ καράβια καὶ ἄλλα, ἐμεῖς ὅμως συμμάχους
πιστούς, ποῦ δὲ θὰ παραδώσουμε — ὄχι — στοὺς
Ἀθηναίους, μήτε μὲ δίκας θὰ κριθοῦμε καὶ μὲ λό-
για ὅταν κ' ἐμεῖς δὲ ζημιωνόμαστε μὲ τὰ λόγια,
παρὰ σύντομα ἄς βοηθήσουμε καὶ μ' ὅλα μας τὰ
δυνατά. Ὡραία ἐρμήνια ἀλλάξαι ἀρτὴ, πὼς πρί-
πει νὰ συλλογιζόμαστε σὰ μᾶς ἀδικοῦν ὅσοι εἶναι
ν' ἀδικήσουν, ἀφτοὶ καλῖα ἄς συλλογιζοῦνται ξανά
καὶ ξανά. Ψηφίστε λοιπόν, ὦ Λάκωνες, τὸν πό-
λεμο ὅπως ἀπαιτεῖ ἡ τιμὴ τῆς Σπαρτῆς, καὶ μὴν
ἀφρίστε μήτε τοὺς Ἀθηναίους νὰ μεγαλώσουν οὔτε
ἄς μὴν καταπροδώσουμε τοὺς συμμάχους, παρὰ —
πρῶτα οἱ θεοὶ — ὁμρόσ! καὶ ἄς μετρηθοῦμε μὲ τὸν
ἀδικητὴν.

Καὶ σὰν ἀπομίλησε, ἔβαλε ὡς ἔρορος τὸ ζήτη-
μα στὴ συντυχίᾳ τῶν Λακωνῶν. Κι' ὅτα φώναξαν —
γιατὶ ψηφίζουμε μὲ φωνή, ὄχι μὲ ψήφους — καμώ-
θηκε πὼς δὲν ξεχωρίζει τὴ φωνὴ πᾶς ἡ μεγαλύ-
τερη, παρὰ μὲ τὸ σκοπὸ νὰ φανεῖ ἡ ἀπό-
φασιν καὶ ἔτσι νὰ καταπιστοῦν πρὸ πρόθυμα τὸν
πόλεμο τοὺς εἶπε «Ὅποιος σὰς νομίζει, ὦ Λάκωνες,
πὼς κόπηκε ἡ εἰρήνη καὶ πὼς ἀδικοῦν οἱ Ἀθη-
ναῖοι, ἄς τραβηχτεῖ κατὰ κεῖ» (181 — καὶ ἔδειξε

κάποιον τόπο — αἴπιος δὲ νομίζει, ἀπέναντι). Κι' ἐ-
κεῖνοι σηκώθηκαν καὶ χωρίστηκαν, καὶ βγήκαν πολὺ
περισσότεροι ὅσοι νόμιζαν πὼς κόπηκε ἡ εἰρήνη. Τό-
τες ἔκραξαν τοὺς συμμάχους καὶ εἶπαν, ἡ δικὴ τους
γνώμη εἶναι πὼς ἀδικοῦν οἱ Ἀθηναῖοι, θέλουν ὅμως
νὰ προσκαλέσουν καὶ τὸ σύνολο τῶν συμμάχων καὶ
νὰ προσβάλουν τὸ ζήτημα, ὥστε ὕστερα ἀπὸ γενικὴ
σκέψιν νὰ κάνουν τὸν πόλεμο, ἂν ἀποφασιστεῖ. Ἔτσι
οἱ συμμάχοι, ἅμα τὰ κατόρθωσαν ἀφτά, μίσεψαν
πίσω στὸν τόπο τους, καθὼς κατόπι καὶ τῶν Ἀ-
θηναίων οἱ ἀποσταλμένοι ἀφοῦ κοίταξαν τὴ δουλιὰ
ποῦ τοὺς ἔφερε στὴ Σπάρτη. Κι' ἡ ἀπόφασιν ἀρτὴ
τῆς ἐκκλησίας εἶναι ὅταν ἔτρεχε τὰ 14 χρόνια ἡ
τριαντάχρονη εἰρήνη ποῦ εἶναι ὕστερα ἀπὸ τὰ
Ἑβραϊκά.

88. Καὶ ψήφισαν οἱ Λάκωνες πὼς κόπηκε ἡ
εἰρήνη καὶ πὼς πρέπει πόλεμος ὄχι τόσο γιατί τοὺς
ἔπεισαν τῶν συμμάχων τὰ λόγια, ὅσο γιατί φοβόν-
τουσαν τοὺς Ἀθηναίους μήπως παραδυναμώσουν,
θερῶντας πὼς τὰ περισσότερα ἐλληνικὰ μέρη τοὺς
εἶχαν κίδλας πῆσει στὸ χέρι.

ΑΛΕΞ. ΠΑΛΛΗΣ

ἐπ' ἐκεῖνα (ἐπείκεινα), ἐπὶ θάτερα, ἐπὶ τὰδε, ὑπὲρ
ἐκεῖνα, κατ' ἐκεῖνα κτλ.

(48) ἐς ἐκεῖνο τὸ χωρίον. Θαρρῶ ἐς ἐκεῖνα. Ἔτσι

πολη» καὶ θὰ γράφει ἀκόμα — καλὰ πάντοτε — γιὰ τὸν Ψυχάρη καὶ τοὺς ὁ παθὸς τοῦ, ποὺ τοὺς βρῖσκει σήμερα γελοῖους καὶ μωροὺς!

Δίχως ἄλλο ὁ κ. Γαβρηλίδης θὰ λείπει ἀπὸ τὴν Ἀθήνα, γιὰτὶ ἂν εἴτανε δῶ καὶ διάβαζε τὴς ἀδιάντροπες βρισιῆς ποὺ γράφει ὁ ἀνόητος αὐτὸς συντάχτης τοῦ καὶ τοῦ ρεζίλεψε τὸ φύλλο, θὰν τὸν ἄρπαζε ἀπὸ τὸ σβέρο καὶ θὰν τὸν πετοῦσε μὲ τὴς κλωτσιῆς ὅξω ἀπὸ τὸ γραφεῖο του.

Ὁ συντάχτης αὐτὸς τῆς «Ἀκρόπολης» — καὶ ἂς τὸ μάθει ἀπὸ μᾶς ὁ κ. Γαβρηλίδης — ἢ τρελλὸς εἶναι ἢ τσαρλατάνος — ἢ τόσο τσαρλατάνος ποὺ κάνει τὸν τρελλὸ γιὰ τὴν ξεγελάει τὸν κόσμο.

Υ. Γ. Ἡ ἴδια ἢ «Ἀκρόπολις» τὴν περασμένη Πέμπτη (σελ. 2, στήλ. 4) γράφει τὰκόλουθα:

Καὶ τὴν πριγκιπέσσαν Σοφίαν τὴν ἔμαθαν νὰ ἑμιλῇ τέτοια Ἑλληνικά; Ὡς τὰ ἐξῆς:

Πρὸς τοῦτο πρέπει νὰ μεταβληθῶσιν ἅπαντες οἱ κλίβανοι.

Ἀφοῦ ἐκ τῶν ὀδοτήκοντα κλίβανων οἵτινες νῦν λειτουργοῦσι.

Κτλ. κτλ.

Τότε ὅλοι οἱ ἄλλοι ἐμεῖς ποὺ μιλάμε Ἑλληνικά εἴμεθα χαμᾶληδες;

Νὰ σταύρη νὰ στείλῃ εἰς τὴν πριγκιπέσσαν ὁ κ. Ψυχάρης τὸ «Γαξιδι» του, τὴν δευτέραν ἐκδοσιν, ἥτις μᾶς ἔλθε φρεσκοστῆ. Κἄντι θὰ ὠφελήσῃ τὴν Ὑψηλότητά της καὶ ἂς ἔχῃ καὶ μερικὰς μούρλες.

Ἀλλ' εἰς μίαν σελίδα του θὰ ἴδῃ ἢ πριγκιπέσσα μίαν ἐξόχως ἐκφερομένην ἰδέαν· ὅτι ἔχει οἱ δημοτικιστῆ, ἀλλ' οἱ καθαριστῆ τῶν ὁπίων τὸ λεκτικὸν τὴν ἐδίδαξαν, κατέστρεψαν τὴν ἀρχαίαν γλῶσσαν.

Διότι ἀρχαία γλῶσσα εἶνε ἐκείνη ποὺ ἐμόρφωσε ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς ἀπὸ δύο χιλιετηρίδων ἕως σήμερα. Διότι βέβαια τὴν γλῶσσαν αὐτὴν δὲν τὴν ἐπενήσεν οὔτε ὁ Σολωμός, οὔτε ὁ Βαλαωρίτης, οὔτε ὁ Χριστόπουλος, ἀλλ' αὐτὸς αὐτότατος ὁ ΛΑΟΣ ἀπὸ αἰῶνα εἰς αἰῶνα καὶ ἀπὸ χιλιετηρίδα εἰς χιλιετηρίδα.

Ἐνῶ τὴν καθαρεύουσαν κῆσαν καὶ σοὺ τὴν ἐσκάρωσαν, ὡ πριγκιπέσσα, μὲ τὰ λεζικά καὶ τοὺς κλασσικοὺς οἱ δασκάλοι.

Αὐτὸ ποὺ λέγαμε δηλαδὴ! Ὅσα γράφει ὁ

καὶ δὲν ἔχεις δίκιο... Θὰ πιστέψῃς κ' ἐσύ ἄμα τὸν δέεις...

Ο ΑΠΟΣΤΟΛΗΣ. Ἐγὼ νὰν τὸν δῶ; Ἐγώ;.. Αὐτὸ δὲ θὰ γίνῃ ποτέ!.. Ποτέ!..

Η ΕΛΠΙΔΑ. Σῶπα, καλέ, καὶ θὰ γίνῃ... Ὁ καλὰσεῖς τὸ χατῆρι τοῦ πατέρα; Ὁ κακοκαρδίσεις τὴ γυναικούλα σου; Ἐλα δά!.. Κακὸς δὲν εἶσαι, Ἀποστόλη μου...

Ο ΑΠΟΣΤΟΛΗΣ (ποὺ ἀρχίζει νὰ πέφτει). Κακὸς δὲν εἶμαι, μὰ θὰ γίνω... Νὰ μὴν παρουσιαστῇ μπροστά μου ὁ ἄσματος...

Η ΕΛΠΙΔΑ (γελαστό). Καλὰ... Καλὰ... Δὲ θὰ παρουσιαστῇ... Νὰ κοιτάξουμε τώρα πῶς θὰ παρουσιαστῇ στὸν πατέρα... μὲ ποῖο τρόπο... ἔτσι ποὺ νὰ μὴν τοῦρθεῖ σὰν ξαφνικὸς τοῦ πατέρα ὁ ἐρχομός του...

Ο ΑΠΟΣΤΟΛΗΣ. Ἐξέρω κ' ἐγώ!.. Πῶς νὰ γίνῃ; Ὁδὴγα με ἐσύ...

Η ΕΛΠΙΔΑ. Νά, πῆγαινε μέσα... περίμενε νὰ ξυπνήσῃ... Ἀμα ξυπνήσῃ πιάσε τοῦ κουβέντα γιὰ τὸ Γιάννη... Πές του πῶς κ' ἐσύ τὸν λυπᾶσαι καὶ τὸν σύχωρᾷς...

Ο ΑΠΟΣΤΟΛΗΣ (θυμωμένα). Ἐγὼ νὰν τὸν σύχωρῶ; Ποτέ!

Η ΕΛΠΙΔΑ (γελαστό). Δὲν εἴπαμε νὰν τὸν

ἴδιος ὁ κ. Γαβρηλίδης γράφει πράματα γενναῖα καὶ φρόνιμα, καὶ ὅταν ἀφίνει τοὺς συντάχτες τοῦ νάνακατόνουνται σὲ τέτια ζητήματα, ξένα ὁλωςδιόλου ἀπὸ τὸ ρεπορτάζ, τοῦ τὰ θαλασσῶνουν καὶ γράφουν, τι τοὺς κατεβεῖ.

Οἱ «μερικὲς μούρλες» ποὺ ἔχει τὸ «Γαξιδι» εἶναι χωρατὸ Γαβρηλίδικο.

ΕΤΥΧΕ

νὰ διαβάστε τὸ «τιμολόγιον τῶν ἐν τῷ Δενδροκομείῳ Χαλανδρίου πωλουμένων φυτῶν», ποὺ δημοσιεύεται ποὺ καὶ ποὺ στὴς φημερίδες; Ἀξίζει νὰν τοῦ ρήξετε μιὰ ματιά γιὰ νὰ δεῖτε τί ὁμορφα πράματα ποὺ πουλοῦνται ἐκεῖ. Νὰ λ. χ. Ἀχλαδέαι, Βερυκοκέαι, Καστανέαι, Κερκασέαι, Κυδιονέαι, Μεστυλέαι, Νεραντσέαι, Πιστακέαι, Ροδακινέαι, Γρυθελέαι, Μορέαι, Συκαῖαι, Τριανταφυλλέαι... καὶ καμιά ἄλλη καταλήξη.

Ἄν πᾶτε ἐκεῖ νὰ γράσατε καμιά Βερυκοκέαι, Νεραντσέαι, Συκαῖαι, Καστανέαι, ἢ δὲν ξέρομε τι ἄλλο, δὲ θὰ βρεῖτε. Οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ πουλοῦνε μόνο — εἰ καὶ νὰν τὸ ξέρετε, γιὰ νὰ μὴν κάνετε ἔδικα τὸν κόπο!

Ποὺ καταντήσαμε! Νῆχουμε καὶ λογιόματα φυτά.

ΔΙΟ

τὰ περιεργότερα τῆς δίκης τοῦ Κωσταγεράκη — ποῦναι γιομάτη περίεργα ἐπεισόδια καὶ περίεργα σημάδια τῆς πολιτικῆς καὶ τῆς κοινωνικῆς κακομοιρίας μας, γιὰ νὰ μὴν πῶμε σαπίλας μας — ἀπὸ τὰ περιεργότερα λοιπὸν αὐτῆς τῆς δίκης εἶναι καὶ τὸ αὐτοῦτο τοῦ φονεῖ ποὺ δημοσίεζε κάπια φημερίδα.

Στὸ γράμμα του αὐτὸ ὁ φονεὺς μιλώντας γιὰ τὸ Ντεληγιάννη τὸν λέει «ἀείμνηστον» καὶ συσταίνει στὴ Δικαιοσύνη νὰ ξετάσῃ ἔχι γιὰ ποῖο λόγο σκότωσε τὸν «ἀείμνηστον», ἀλλ' ἂν ὁ πατέρας του, ποὺ ἔκανε δημόσιος ὑπάλληλος, εἴταν πολιτικὸς φίλος τοῦ Ντεληγιάννη ἢ ὄχι.

Ἡ φημερίδα ποὺ δημοσιεύει τὸ αὐτοῦτο τοῦ φονεῖ τὸ συσταίνει στοὺς ἐγκληματολόγους ἐμεῖς τὸ συσταίνουμε σ' ἐκείνους ποὺ ὑποστηρίζουν, καὶ μ' ὅλο τους τὸ δίκιο, πῶς ἡ πολιτικὴ στὸ Ρωμαῖκο θρέφει μὲ τόση στωργὴ τὸ ἐγκλημα, τὰ μονάκριβο παιδιὰ της.

συχωρέσεις... Νὰ κάνεις πῶς τὸν συχωρᾷς...

Ο ΑΠΟΣΤΟΛΗΣ (ἡσυχᾶ) Καὶ ὅστερα; Η ΕΛΠΙΔΑ. Ὅστερα ξέρεις ἐσύ... Πές τοῦ πατέρα πῶς ὁ Γιάννης μπορεῖ νὰρθεῖ ἀπὸ ὦρα σ' ὦρα... Μπορεῖ νὰ βρεῖται καὶ στὴν Ἀθήνα... καὶ στὸ σπίτι μέσα... Ὅπως καταλαβαίνει... Βλέποντας καὶ κάνοντας. Ἐλα, πῆγαινε, ὦρα εἶναι! (Χτυπάει τὸ ἡλεκτρικὸ κουδούνι τῆς δώδεκας).

Ο ΑΠΟΣΤΟΛΗΣ. Κ' ἐσύ;

Η ΕΛΠΙΔΑ (κοιτάζοντας ἀπὸ τὴν τζαμόπορτα). Νά, ἔρχεται ὁ δάσκαλος καὶ δὲ θὰ μείνω μονάχη...

Ο ΑΠΟΣΤΟΛΗΣ. Καλὰ, πῆγαινε... Ἄν τύχει κ' ἔρθῃ καὶ ὁ Φωστήρας, πές του νὰ μὴ φύγῃ τὸν θέλω. (Φεύγει).

Η ΕΛΠΙΔΑ (ἀνοίγοντας τὴν τζαμόπορτα). Ἐλάτε λοιπόν... Τόση ὦρα σὲς περιμένουμε...

Ο ΔΑΣΚΑΛΟΣ (μπαίνοντας). Ἡ καλωσύνη σου! Ὅλοι καλὰ;

Η ΕΛΠΙΔΑ. Σὰ θέλει ὁ Θεός!.. Λόγου σας ὅμως κάτῃ φασκιωμένος στὸ πανωφόρι σας; Μὲ τέτια ζέστη!..

Ο ΔΑΣΚΑΛΟΣ (κατεβάζει τὸ γιανὶ τοῦ πανωφοριοῦ του ποὺ τὸν ἔχει σηκωμένο). Ἄ, ξέρετε, πάντα λίγη προφύλαξη δὲ βλάπτει... Μὰ ὁ ἀνιψιός μου; (Κοιτάζει ὅξω) Πῶς ἀργεῖ;

δὲ διορίστηκε νομάρχης καὶ καλὰ νὰ τὴν πάθει. Δυὸ φορές τὸνε διορίσε ὁ Θεοτόκης καὶ βρῆκε τὸν μπελᾶ του ὁ ἄνθρωπος, γιὰτὶ ὁ Δάσιος εἶχε πάρει ἀνάποδα τὸ νομαρχιῶν, καὶ ἀντὶς νὰ κοιτάξῃ ὅπως ὅπως νὰ φτειάξῃ κόμμα, πᾶσαιζε μ' ὅλα τὰ δυνατὰ του νὰ φτειάνῃ, ὅπου τὸνε στέλνανε, Νομὸ, ποὺ πᾶει νὰ παῖ, νὰ κυβερνάει μὲ τὸ Νόμο.

Τέτοιους ὑπάλληλους δὲν τοὺς χρειάζεται τὸ Ρωμαῖκο, τοὺς δίνει στ' αὐτὰ, γιὰτὶ τὸ ντροπιᾶζουν, καὶ νὰ γιὰτὶ ὁ Θεοτόκης, ποὺ τόσο Ρωμαῖκα μᾶς κυβερνάει καὶ λόγου του, ξεφορτώθηκε μὴ καὶ καλὴ τὸ Δάσιο. Ἀμὲ τί θαρρεῖτε; Προχτὲς ἀκόμα διαβάζαμε στὴς ἐφημερίδες, χωρὶς νὰ τρίβουμε τὰ μάτια μας, πῶς ὁ κ. τῆδε διορίστηκε νομάρχης, ἔχι γιὰτὶ ἔχει καμιά ἱκανότητα, ἀλλὰ γιὰτὶ «προσέφερε» πολυτίμους ὑπηρεσίας εἰς τὸ κόμμα.

Τὸ κόμμα δὲ χρειάζεται ἱκανοὺς καὶ φιλότιμους ὑπάλληλους· χρειάζεται κομματάρχες καὶ γι' αὐτὸ ἀγκαλιάζει ὅποιον τενεκεῖ σκουριασμένο βρεῖ μπροστά του. Ρῆχτε μὴ ματιά στοὺς τελευταίους διορισμούς καὶ θὰν τοὺς μετρήσετε τοὺς τέτοιους τενεκεδες μὲ τὴν ντουζίνα.

Ο ΦΙΛΟΣ

καὶ συνεργάτης μας Ἀλέκος Πανταζῆς, δικηγόρος, ἕνας ἀπὸ τοὺς ἀφοσιωμένους ἐργάτες τῆς Ἰδέας, λεβέντης ἀληθινὸς στὸ κορμὶ καὶ στὴν ψυχὴ, στεφανώθηκε τὴν περασμένη βδομάδα στὴν Πόλη μὲ τὴν Εὐρυδικὴ Μ. Μεζίκη, μορφωμένη καὶ καλόκαρδη κοπέλλα ποὺ τῆς ταίριαζε τέτιος λεβέντης γαμπρός, ἀφοῦ τοῦ μιᾶζει σ' ἑλκ, καὶ στὴν ψυχὴ καὶ στὴς ιδέες.

Τὸν ταιριασμένο γάμο τους τὸν ἀφιέρωσαν στὴν Ἰδέα, ἀφοῦ τόσο ἐμῶρα καὶ τόσο Ρωμαῖκα τὸν ἀναγγεῖλανε στὴς φίλους.

Ο ΑΛΕΞ. Α. ΠΑΝΤΑΖΗΣ

ΚΑΙ

Η ΕΥΡΥΔΙΚΗ Μ. ΜΕΖΙΚΗ

ΣΤΕΦΑΝΩΗΚΑΝΕ

Στὴν Πόλη στίς 11 τοῦ Δεκέβρη 1905.

Εἶναι ὁ πρῶτος γάμος ποὺ ἀναγγέλλεται ἐς Ρωμαῖκα καὶ γι' αὐτὸ θῆναι καὶ καλοερίζεται

Η ΕΛΠΙΔΑ (κοροδεφτικά). Μπα! Ὁ καὶ μᾶς ἔρθε καὶ ὁ κ. Φωστήρας;

Ο ΔΑΣΚΑΛΟΣ. Ἐρχότανε μαζί μου, μὰ ἔμεινε κάτου, νὰ μοῦ ἀγοράσῃ τὴ χτεσινὴ «Νυχτερινή»... Δημοσιεύει ἕνα ἄρθρο σθεαρότατο γιὰ τὰ μεταφρασμένα Βαγγέλια μὲ τὸ ψευδώνυμο Δῆμ. Δῆμ...

Η ΕΛΠΙΔΑ (τάχα σοβαρά). Ἄρθρο τοῦ κ. Φωστήρα;

Ο ΔΑΣΚΑΛΟΣ. Νά!.. Δικό του!.. Γράφει καμιά φορά, ἄμα τύχει κἄνα ζήτημα πατριωτικό... Ἄ!.. Νά τοῦ!..

Η ΕΛΠΙΔΑ. Τί χαρὰ!

Ο ΦΩΣΤΗΡΑΣ (μπαίνει κρατώντας στυὰ χέρι φημερίδα καὶ στ' ἄλλο μπουνετάκι τραντάφυλλα). Τὴ φημερίδα στὸ σὺρ καὶ τᾶνθη στὴν Ἀφροδίτη! (Ὁ δάσκαλος παίρνοντας τὴ φημερίδα πάει καὶ κίθεται σὲ μικρὸ ντιβάνι καὶ ῥήχνεται στὸ διάβασι).

Η ΕΛΠΙΔΑ (παίρνοντας τὸ μπουνετάκι). Μὲ τρελλάνετε μὲ τὰ λουλούδια σας...

Ο ΦΩΣΤΗΡΑΣ. Νὰν τὸ πιστέψω;

Η ΕΛΠΙΔΑ. Λόγου σου πάντα ἀφιβάλετε γιὰ ὅλα...

Ο ΦΩΣΤΗΡΑΣ (γλυκοκοιτάζοντας τὴν). Καὶ μπορεῖ νὰ μὴν ἀφιβάλλῃ κανεὶς ὅταν ἔχει νὰ κάνει μὲ μιὰ τέτια Σφίγγα;

Ὅσοι βαρέθηκαν πιά τὰ ἀνδρόστατα «τετέλεσθησαν οἱ γάμοι», τὰ ἀντήλλαξαν δακτύλιον ἀρραβώνος» καὶ τὰλλα τὰ τέτια, τὰ δασκάλικα, ἔχουν τώρα τὸ ὁμορφο αὐτὸ μοντέλο καὶ μποροῦν ἑξήκολογα νὰ τὸ μιμηθεῖν.

Ο ΤΡΥΓΟΣ

Εἰς τὸν ἀδερφὸ μου Ἥλια.

Τί χαράς καὶ τί τραγούδια π' ἀντηχοῦν δλόγυρά μου, Στὴ χαρὰ τῆς πλάσης ὅλης μεγαλύνει κ' ἡ καρδιά μου, Νὰ σὰς 'πὼ τί δοκιμάζω σὰν ἀκρτερῶ τὸν τρύγο, Θέ νὰ 'πὼ καὶ θὰ νὰ ψάλλω, καὶ θὰ εἶναι πάντα ἴλιγο.

Νὰ χωριάσσεις κοπέλλες εἰς τ' ἀμπέλια πῶς πηδᾶνε Καὶ μέ χάρι τὰ σταφύλια πῶς ἀκούραστα τρυγᾶνε. Τὰ τσαμπιά παχιά, μεγάλα, μέ τὸ μέλι τους ποῦ στάζουν Ἀφ' τὰ χέρια στὰ καλάθια εἰς σωροὺς σωροὺς στοιδιάζουν,

Καὶ σ' ἀρχίζουν τὸ τραγούδι ποῦ μεθαίει καὶ σὲ λιγώνει Καὶ σ' ἀρπάζει, σὲ μαγεύει, σὲ κυριεύει καὶ σὲ λυώνει. Καὶ τρελλαίνεσαι γι' ἀγάπη, γιὰ τραγούδι, γιὰ κρασί, Καὶ σοῦ φαίνεται πῶς θάναί ἡ ζωὴ παντοτεινῇ.

Αὐτὰ μένουνε γιὰ πάντα τὸ κρασί καὶ τὰ τραγούδια, Ἀλλ, ἐμεῖς καὶ κείνες τόρα ποῦ σὰς φαίνονται ἄγγε-
[λουδία
Θέ νὰ φύγουμε ἀφ' τὸν κόσμον καὶ μὴ χάνετε καιρὸ Μὲν ἀδειάζετε τὸ ποτήρι διπλωτὸ κι ἀπανωτό.

Κι' ὁ καθένας ἄς τρυγήσῃ τὸ κορίτσι ποῦ τ' ἀρέσῃ Μάγουλο καὶ στῆθ' ἀφράτα καὶ δακτυλιδένια μέση, Ὅχι φράγισσα κοπέλλα κίτρινη σὰν τὴ χολέρα Ποῦ λατρεύει σὰν εἰκόνα τὸν καθρέφτη νύχτα μέρα.

Καὶ ὁ Χάρος ὅταν ἔλθῃ γιὰ νὰ πάρῃ τὴν ψυχὴ μου, Στὸ πλευρό μου θὰ ξανοίξῃ τὴν ἀχώριστη καλή μου, Θὰ τοῦ 'πὼ νὰ περιμένῃ, δύο δάχτυλα νὰ πιούμ, Μὲ κρατάει τὴν ἐπὶ τῶν, μὲ κρασι θὰ χωριτοῦμε.

ΗΡΑΚΛΗΣ Α. ΣΤΑΥΡΟΣ

ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ ΜΟΛΙΒΟΥ

(Τῆς Μιτυλήνης)

Γ'.

Εἴταν μιὰ φορὰ δεκατρία ἀδέρφια, καὶ τὸ πρὸ

μικρὸ τῶλεσαν Δεκατρί. Μιὰ μέρα ἔσκηώθησαν ὅλα τ' ἀδέρφια καὶ πῆγαν ν' ἐβρουν δουλειά. Σὰν κόντευε μεσημέρι περνοῦσαν ἀπὸ ἕνα χωράφι σπαρμένον σιτάρι, καὶ καθισάν ἐκεῖ νὰ ξεκουραστούν. Σὰν πέρασε κομμάτι βλέπουν ἕνα Δράκο κ' ἔρχεται κοντὰ των. Τί κάνετε αὐτοῦ, καλὰ παιδιὰ; τοὺς λέει. Τί νὰ κάνουμε, μπάρμπα, τοῦ ἀποκρίθηκαν, ἔρθαμε νὰ βροῦμε δουλειά. Τότ' ἐκεῖνος τὼν εἶπε, πῶς ἂν θέλετε, καθίστε σὲ μένα νὰ θερίστε τὰ χωράφια μου. Ἐκεῖνοι τὸ δέχτηκαν κ' ἔκαναν καὶ τίς συμφωνίες. Τοὺς ρώτησε τότες ὁ Δράκος ἂν εἶναι πεινασμένοι καὶ τοῦ εἶπαν πῶς δὲν ἔφαγαν ἀπὸ ἐφές. Ὑστερα τοὺς ρωτᾷ ἂν ξέρουν γράμματα ἢ ὄχι. — Ὅλοι ξέρουν ἀρεντικό, μόνο ἐγὼ δὲν ξέρω, εἶπε ὁ Δεκατρί. Καὶ τοῦπε ψέματα, γιατί κανεὶς δὲν ἤξερε ἐξὸν ἀπ' αὐτόν. Τότες ὁ Δράκος ἔγραψε στὴ γυναίκα του ἕνα γράμμα καὶ τῆς ἔλεγε: Αὐτὸς ποῦ σοῦ φέρνει τὸ γράμμα, νὰ τὸν σφάζῃς καὶ νὰ τὸν μαγειρεύῃς, γιατί θάχουμε τὸ βράδυ μουσαφίρηδες. Καὶ τῶδωσε στὸ Δεκατρί μὲ τὴν ιδέα πῶς δὲν ξέρε γράμματα, καὶ τοῦ εἶπε νὰ τὸ πάγῃ στὸν πύργο του. Ὁ Δεκατρί σὰν ἀπομακρύνθηκε λιγάκι, ἔνοιξε τὸ γράμμα τὸ διάβασε κ' εἶδε πῶς ὁ Δράκος ἔγραφε νὰ τὸν σφάζῃ ἡ γυναίκα του. Ξεσκιᾷ λοιπὸν τὸ γράμμα καὶ γράφει ἕνα ἄλλο ποῦ ἔλεγε: Αὐτόν ποῦ σοῦ ἔστειλα, νὰ τοῦ δείξῃς ποῦ ἔχουμε βαλμένα τὰ φλουριά, νὰ τὸν ταγίσῃς μὲ τὰ καλλίτερα φαγιά, καὶ νὰ τὸν στείλῃς πίσω. Σὰν τὸ τέλειωσε ὁ Δεκατρί, τὸ βούλλωσε καὶ τὸ πῆγε στὸν πύργο. Ἡ Δράκαινα σὰν εἶδε τί τῆς ἔγραφε ὁ Δράκος, τῆς φάνηκε πολὺ παράξενο· μὰ θὲν μπορούσε νὰ κάνῃ κ' ἄλλιως. Τάχισε λοιπὸν τὸ Δεκατρί, τοῦδειξε ποῦ βάζουν τὰ φλουριά, καὶ τὸν ἔστειλε πίσω. Ὁ Δράκος σὰν εἶδε τὸ Δεκατρί νὰ ἔρχεται πίσω, πῆγε νὰ σκάσῃ ποῦ δὲν ἔκανε ἡ Δράκαινα ὅ,τι τῆς ἔγραφε. Τονε ρωτᾷ τί ἔκαμε, καὶ τοῦ λέει ὁ Δεκατρί: Αἱ, ἀρεντικό, ἐγὼ δὲ μπόρεσα ν' ἀντικρύσω στὸν πύργον· γὰρ γίγαντες σκύλοι. Ἀκουσα μέσα φωνὴς κ' ἔφυγα πίσω. Ἀμὲ τὸ γράμμα, τοῦ λέγει ὁ Δράκος, τί τόκνες; Τί νὰ τὸ κάνω; Ἀπ' τὸ φόβο μου τὸ πέταξα. Τὰ πίστεψε αὐτὰ ὁ Δράκος, καὶ τοὺς λέει. Ἄιντε τώρα, παιδιὰ, νὰ πάμε στὸν πύργο, γιατί ἄρχισε νὰ βραδιάζῃ. Σὰν πῆγαν στὸν πύργον κ' ἔφαγαν, πλάγιασαν μιὰ σειρά ὅλα τ' ἀδέρφια, κ' οἱ κόρες τοῦ Δράκου, ποῦταν δέκα πλάγιασαν στὴν ἄλλη κάμαρα. Ὁ Δράκος, ποῦ εἶχε σκοπὸ νὰ τοὺς φάγῃ τὴ νύχτα, γιὰ νὰ τοὺς γνωρίσῃ καὶ νὰ μὴ

φάγῃ κατὰ λάθος τίς κόρες του, ἔβαλε στὰ προσκέφαλά των ἀπὸ ἕνα κουμάρι νερό, γιὰ νὰ τρώγῃ ἕναν καὶ νὰ πίνῃ ἕνα κουμάρι. Ὁ Δεκατρί ποῦ τὰ πονηρέφτηκε πῶς θὰ τοὺς φάγῃ τὴ νύχτα ὁ Δράκος, σηκώνεται, πηγαίνει στὸ μέρος ποῦ εἶταν τὰ φλουριά ποῦ τῆς δειξε ἡ Δράκαινα τὴ μέρα, γαμίζει δύο τσουβάκια, τὰ βάζει στὴν αὐλή, ὕστερα παίρνει τὰ κουμάρια τὰ βάζει στὶς κόρες τοῦ Δράκου, ξυπνᾷ τὰ ἀδέρφια του, καὶ φεύγουν. Ἐξω ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ Δράκου εἶχε μιὰ χρυσὴ μηλιά μ' ἕνα μῆλο ὁλόχρυσον ἀπάνω. Τὴν ὥρα λοιπὸν πόφευγαν, ἔκοψε ὁ Δεκατρί τὸ μῆλο καὶ τὸ πῆρε μαζί του. Σηκώνεται ὁ Δράκος τὰ μεσάνυχτα, πηγαίνει ἐκεῖ ποῦ βρῆκε τὰ κουμάρια, κ' ἀρχίζει νὰ τρώγῃ τίς κόρες του, νομίζοντας πῶς ἦταν οἱ μουσαφίρηδες. Σὰν ἔφαγε τίς κόρες του χωρὶς νὰ τίς γνωρίσῃ, πῆγε καὶ στὴ μάνα. Αὐτὴ ὅμως ξύπνησε καὶ φώναξε. Τότες ὁ Δράκος καταλαβε τί κακὸ ἔκαμε! Ἐτρεξε νὰ φτάσῃ τοὺς μουσαφίρηδες, μὰ αὐτοὶ εἶχαν πιά χαθῇ.

Ὡς τόσο τὰ δεκατρία ἀδέρφια σὰν ἔφυγαν ἀπὸ τὸ Δράκο πῆγαν σ' ἕνα Βασιλιά καὶ τὸν παρακαλῶσαν νὰ τοὺς πάρῃ δούλους. Τοὺς δέχεται ὁ Βασιλιάς καὶ τὸ Δεκατρί τὸν ἔβαλε νὰ σκουπίζῃ τὴν κάμαρά του. Τ' ἀδέρφια του ὅμως ζούλιαζαν γιατί, μαθὲς, νὰ τοῦ δώσῃ ὁ Βασιλιάς τὴν καλλίτερη θέση, καὶ γύρευαν νὰ τὸν καταστρέψουν! Κάθε φορὰ ποῦ τέλειωνε ὁ Δεκατρί τίς δουλιές του ἔβγαζε τὸ χρυσὸ μῆλο καὶ τὸπαίξε. Μιὰ μέρα τὸν ρώτησε ὁ Βασιλιάς, ποῦ τὸ ἔβρε αὐτὸ τὸ μῆλο, καὶ τοῦ εἶπε ὁ Δεκατρί πῶς τόκοψε ἀπὸ τὴ μηλιά τοῦ Δράκου. Τότες λέγουν τ' ἀδέρφια του. Αὐτὸς πῶς κλεψε τὸ μῆλο· μπορεῖ νὰ κλέψῃ καὶ τὴ μηλιά. Ἐφτυς τὸν διατάζει ὁ Βασιλιάς νὰ πάγῃ νὰ φέρῃ καὶ τὴ μηλιά. Ἐφυγε ὁ Δεκατρί τὴν ἴδια ὥρα, ὕστερα ἀπὸ μερικές μέρες ἔφερε μὲ πολὺ κόπο τὴ χρυσὴ μηλιά, καὶ τὴ ἔφτυσε ὁ βασιλιάς ἔξω ἀπὸ τὸ παραθύρι του. Σὰν εἶδαν τ' ἀδέρφια του πῶς γύρισε ζωντανός καὶ δὲν τὸν ἔφαγε ὁ Δράκος, εἶπαν μπροστὰ στὸ βασιλιά. Αὐτὸς πῶς κλεψε τὴ χρυσὴ τὴ μηλιά, μπορεῖ νὰ κλέψῃ καὶ τὸ χρυσοκεντημένο πᾶπλωμα ποῦ σκεπάζεται ὁ Δράκος. Ὁ Δεκατρί σὰν ἔκουσε τὸ βασιλιά νὰ τὸν διατάζῃ, νὰ φέρῃ καὶ τὸ χρυσὸ τὸ πᾶπλωμα τοῦ Δράκου, εἶπε σὲ στὰ πόδια του καὶ τὸν παρακαλοῦσε νὰ μὴν πάγῃ γιατί ἔλεγε εἶναι ἀδύνατον νὰ μπορέσῃ νὰ τὸ κλέψῃ. Ὁ Βασιλιάς ὅμως τοῦ εἶπε πῶς νὰ μὴν τύχῃ καὶ τὸν παρακαλῶσῃ ἄλλη φορὰ, νὰ μὴν πάγῃ ὅπου ἐκεῖνος θέλει, γιατί θὰ τὸν σφάζῃ.

Ἡ ΕΛΠΙΔΑ (τάχα παραπονοιάικα). Ἐλᾶτε τώρα... Τ' εἶν' αὐτὰ ποῦ λέτε; Τὰ δικὰ σας λόγια καταντᾶνε νιώσματα τίς περισσότερες φορές..

Ο ΦΩΣΤΗΡΑΣ (λιγωμένος). Τὰ δικὰ μου λόγια; Ο ΔΑΣΚΑΛΟΣ (διαβάζοντας μεγαλόφωνα)... «Καὶ θάνατεῖται ἡμέρα καθ' ἣν οἱ ἀπαίσιτοι ἐργάται τῆς κακοδαίμονίας μας θὰ παταχθῶσιν...» (Διανόησης τὸ διάβασμα). Νὰ σοῦ πῶ, ἀνιψέ μου, ἐδῶ ἔπρεσε ὅζω...

Ο ΦΩΣΤΗΡΑΣ (στενοχωρημένος). Θεῖς μου!

Ο ΔΑΣΚΑΛΟΣ. Δὲν εἶν' Ἑλληνικά αὐτὰ ποῦ γράφεις, δὲν εἶν' Ἑλληνικά!.. Σ' τὸ εἶπα τόσες φορές! Νὰ διορθώσεις τὴ γλώσσα σου... Οἱ πρόγονοί μας αὐτὴ τὴ φράση θὰν τὴ γράφανε ἔτσι: Καὶ ἐλεύσεται ἡμᾶς μὲρσιμον καθ' ὃ παταχθῶσονται...

Ἡ ΕΛΠΙΔΑ (τάχα σοβαρά). Πεπαταχθῶσονται...

Ο ΔΑΣΚΑΛΟΣ (αὐστηρά). Ὅχι, κυρά μου! Δὲν εἶναι παρακείμενος... Εἶναι μέλλοντας παθητικὸς... (Παίρνει πάλι τὴ φημερίδα καὶ διαβάζει ἀπὸ μέσα του).

Ο ΦΩΣΤΗΡΑΣ (στὴν Ἑλπίδα). Ποῦ λέτε, τὰ δικὰ μου τὰ λόγια εἶναι γιομάτ' αἰλικρίνεια... Ἀχ, ἡ καρδιά μου βράσκειται πάντα στὰ χεῖλια ἀνεδασμένη...

Ἡ ΕΛΠΙΔΑ (γελώντας). Ἀν ἔχουν κ' οἱ δα-

σκάλοι καρδιά... Φανταστεῖτε ὅμως καρικατούρα, ἕνα στόμα μπουκωμένο μὲ μιὰ καρδιά, καὶ μάλιστα μὲ καρδιά δασκάλου...

ΦΩΣΤΗΡΑΣ. Καλὰ ποῦ δὲ σὰς ἔκουνε ὁ θεῖος μου... Μὰ ἐγὼ δὲν εἶμαι δάσκαλος...

Ἡ ΕΛΠΙΔΑ. Δίκιο ἔχετε... Μὰ καμὶά φορὰ δὲν ξέρω γιατί σὰς παίρνω γιὰ δάσκαλο...

Ο ΦΩΣΤΗΡΑΣ (εὐχαριστημένος). Μὲ κολακεύετε... Μὰ ἡ καρδιά μου...

Ἡ ΕΛΠΙΔΑ. Ποῦναί κρεμασμένη στὸ στόμα σας;

Ο ΦΩΣΤΗΡΑΣ. Ὅρεξῃ ἔχετε σήμερα...

Ἡ ΕΛΠΙΔΑ. Διαβολεμένη ὄρεξῃ!.. Δὲ φαντάζεστε... Σήμερα μάλιστα ποῦ συμβαίνει κάτι τόσο σοβαρὸ σίτιι μας...

Ο ΦΩΣΤΗΡΑΣ (μὲ ψευδοδιαφέρο). Σοβαρό;.. Τί σοβαρό; Δὲν κάνει νὰν τὸ μάθω κ' ἐγὼ;

Ἡ ΕΛΠΙΔΑ. Νὰν τὸ μάθετε... Εἴσατε ἄνθρωπος τοῦ σπιτιοῦ μας κι ὅλα μπορεῖτε νὰν τὰ μάθετε...

Ο ΦΩΣΤΗΡΑΣ (γλυκανάλατα). Τοῦ σπιτιοῦ σας βέβαια... Καὶ δικὸς σας... Τί συμβαίνει λοιπὸν;

Ἡ ΕΛΠΙΔΑ. Ἦρθε ὁ Γιάννης!

Ο ΦΩΣΤΗΡΑΣ (ξαφνιάζεται). Ὁ Γιάννης;

Ο ΔΑΣΚΑΛΟΣ (τὸ ἴδιο). Ὁ Ἰωάννης;

Ἡ ΕΛΠΙΔΑ. Ναι, ὁ Γιάννης... Καὶ μὴν τὰ ρωτᾶτε... Ὁ Ἀποστόλης εἶναι ἀνωκάτου... Ὑστερα μάλιστα ἀπὸ τὴ σκηνὴ μὲ τὸν πατέρα... τὴ θυμόσαστε... στὰ Βαγγελικά...

Ο ΔΑΣΚΑΛΟΣ (παρατώντας τὴ φημερίδα, σηκώνεται καὶ σιωπᾷ τὴν Ἑλπίδα). Τὴ θυμητικὴ βέβαια, καὶ τὴν καλοθυμητικὴ...

Ο ΦΩΣΤΗΡΑΣ. Τὴ θυμᾶμαι κ' ἐγώ...

Ο ΔΑΣΚΑΛΟΣ. Μιλᾶω ἐγὼ καὶ σὺ πάα...

Ο ΦΩΣΤΗΡΑΣ. Σωπαίνω, θεῖς μου...

Ἡ ΕΛΠΙΔΑ (σιγανὰ). Ὁ καημένος ὁ μπεμπές, πῶς τὸν ἀκούει!..

Ο ΔΑΣΚΑΛΟΣ. Δὲ λῶ, παραφέρθηκε τότε ὁ Γιάννης μὰ τὸν πεισματώτατε πολὺ... Ὁ γέρος μάλιστα μὲ τὴ στραβοκεφαλιά του...

Ο ΦΩΣΤΗΡΑΣ. Κ' ἦρθε δῶ ὁ Γιάννης; Τὸν εἶδατε; Δὲν ἔχει. Θὰν τοῦ γράψω ἄρθρο στὴ «Νυχτερινή»...

Ἡ ΕΛΠΙΔΑ. Πελοῦρξ εἴμαστε μαζί στὴν κουζίνα.

Ο ΦΩΣΤΗΡΑΣ. Στὴν κουζίνα; Τρέχω νὰν τὸν βρῶ...

Ἡ ΕΛΠΙΔΑ. Μὰ μπορεῖ τώρα νὰφυγε;

Ο ΦΩΣΤΗΡΑΣ. Ὁ Γιάννης νὰ φύγει ἀπὸ τὴν κουζίνα ὅσο θὰ καταλαβαίνει τὴ Μαριώ μέσα; Ὁ